Juha Larikka

ILLUUSIOT

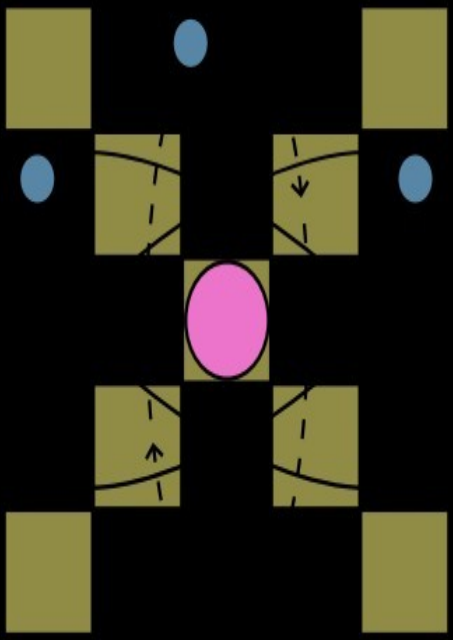

Juha Larikka

ILLUUSIOT

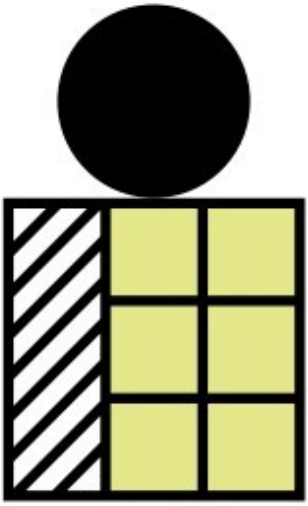

© Juha Larikka 2026
Kannen suunnittelu: Juha Larikka
Sisuksen taitto ja kuvitus: Juha Larikka
Julkaisija: Juha Larikka – Helsinki, Suomi
ISBN: 978-952-69065-7-7

- Merjalle -

Aamun ensimmäisellä rivillä ei ole teoriaa.
Aamun luurangon ytimestä kasvaa sanojen miniatyyrit.

Olen vapaa.
Tunnen siivet, heittäydyn
keskeneräisenä elämään
keskellä ei mitään.

Aamun Kuoleman jälkeen
Universumin kastemaljassa
on sielujen meri.

Nimemme heidän kyynelissä.

Asun etäisessä vihreyden korttelissa.
Sen yllä leijuu taivaasta pudonnut
pilvienkeleiden lehtivihreä.

Naapurin huoneistosta kuulen
flyygelin kertovan tarinaa.

Laitan vinyylin levysoittimeen.
Etsin musiikkikappaleen:
John Coltrane ”Naima”

Flyygeli lakkaa.

SÄVELTÄJÄ

I

Hymyilevä taivas saattaa hänet.
Annetaan hänelle ajatuksissamme
tulipunaisia liljoja.

Hänen nimensä meidän kyynelissä.

Lohdutamme samalla itseämme
jotka jäimme kärsimyksen hotelliin.

Kuka tahrasi hänen sielunsa seppeleen?

Yksi on astunut kuolemaan
suojellakseen vielä syntisempiä.

II

Säveltäjä istuu ääneti flyygelinsä ääressä.
Molemmat ovat epävireessä.
Harmonia on heidän
välissään oleva hiljaisuus.

Molemmat hengittävät
huoneen nymfin sävelmää.
Nymfi vaikenee.

Flyygelin sisällä on punaisia ruusuja.
Nurkassa on korkea antiikkinen peili.
Ovikello soi.
Peili särkyy
säveltäjän ja flyygelin kyyneliksi.

III

Säveltäjä viihtyy elämässään.
Peili antoi vihjeen.
Koskaan ei ole liian myöhäistä tehdä oikein.

Oikeat nuotit saapuvat lohduttamaan.
Sävelmä rakastuu flyygeliin.

Ruusut lisääntyvät ja kasvavat flyygelin hiuksiksi.
Säveltäjä istuutuu uudelleen flyygelin ääreen.
Hän alkaa soittaa säveltä, jonka kuuli
ennen syntymäänsä.

Äidin hengityksen kohinaa.
Maailman pienimmän järven sointia.

Säveltäjä synnyttää nuoruuden teeman.
Se on nimetön elegia, joka löysi takaisin.

Hän löytää sisältään rakkauden oven.
Hän tietää, että kuolema
on vain ovenkahva ikuiseen.

Vaitelias hiirenloukku ojentuville käsille.

IV

Säveltäjän huuma, pitkän kävelyretken jälkeinen euforia.
Kävelyn aikana rauhallisuuden kasvaminen.

Tyhjän nuottiviivaston ahdistus katoaa ylämäessä.
Hän hyräilee avatessaan kotiovea.
Hän ajattelee, että kävelyretki oli *moderato cantabile*.

Valmis kukka ojennettu.
Sinulle! joka lähdit liian aikaisin
kuuntelemaan universumin saarnoja.

RUNOILIJA

Sanoja tarvitaan.

Runoilija löytyy unettomuuden jälkeen
läheisestä puistosta kirkon vierestä.

Runoilija kiertää sattumanvaraisesti
rapistuneiden hautakivien ohitse.
Hän näkee säveltäjän.
Illuusio? Pianissimo.

Toivoa on näkyvissä.
Kengän alla
ruohikossa on neliapila.
Luonnon kirjanmerkki.
Neliapilan ja poimijan välille syntyvä synergia.
Lehtivihreä kirjainten ja nuottien valos.

Sanoja tarvitaan kuiskaa säveltäjä.
Runoilija empii.

Runous kääntyy sävelistä
hänen muistikirjan sisällä.
Se on ylösalaisin säveltäjän
rivittömässä painottomassa.

Voikukat saavuttavat ilonsa
siilin nuuhkiessa niiden helmoja.
Pureskeli nälissään terälehtiä
imi kitkerää varren maitoa.
Aurinko meni pilveen
ravisteli hartioiltaan kesä
sateen kaupunkiin.
Varovaisin vedoin kiehuu
kadulla sanojen nukka.

Kaduilla kiitää pölykapselien taide.
Kerrostalojen palapeli ratkeaa silmät kiinni.
Harmaan vyöhykkeen pälyilevät silmät
litkivät kylmää kahvia.
Sinikantiseen muistivihkoon kirjautuu
kaikki mitä tapahtuu valveilla.
Heidän nelitahtinen maailmansa on
melkein kokonaan poissa.
Asvaltin saunan hiki kohoaa
puistotien reunoilla.

FRAGMENTAATIO

Tietokoneen näytöllä nollien ja ykkösten
painajaisunessa.

Tai: Onttokavioisten sumuisella niityllä
aamuyön hopeaa lehdillä.

Tai: Susi hautasi poikasensa karhun luolaan.

Kyllä: Sepelkyyhkyjä puhelinlangoilla
vanhassa maailmassa haulikon ääni.

Tai: Joki kuivuu tässä helteessä.

Laitan kahvin tippumaan.
Avaan radion.
Pesen hampaani.
Peilissä näen hiusten liekit
kuin kaatuneet puut
sekaisin.

Hiukset nojaavat toisiinsa.
Olet hetken kelopuu.

Herään uudelleen.
Painajaisuni jatkuu.

Yksinäisyys on täynnä yksinäisyyttä.

Tänään tarina
on päättänyt olla hetken akanvirta.

Hyppään räsymatolla villasukat jalassa.
Juon kahvini.
Sen mikä jäi parkkiintumaan painajaisuneen.
Se tuoksuu hiukan palaneelta.

Huoneeseen virtaa umbraa.

Tänään maalaan sen maalaukseksi.
Se on alkuna sarjalle: Illuusiot.

Tämän runon kertojana ehdotan, että sinä keität
uudet kahvit, teet paahtoleipää, sivelet reilusti voita.
Rasautat päiväsi käyntiin.

Tarinan virtaan eksyi hidaste.
Akanvirta.
Riimit on unohdettu,
soljuva jousitus puuttuu.

Tarinan voi kääntää ympäri, ylösalaisin, alusta loppuun.
Lasipinnoite murtuu, palapelin luonnos.
Juoni puuttuu.
Fraktaalit hoitavat huojunnan.
Fraktaalit syövät tähtikuvion, jota yritän kehittää
olemattomaan huoneeseen,
missä kirjoitan tätä.

Hämärä laskeutuu.
Peilin edessä hymyileminen.
Tunnistan alun mustavalkoisuuden.
Kuin olisin ihastunut johonkin, jota en nähnyt tänään.

Muistikirja ja kasa teroitettuja lyijykyniä
HB on valmiina.
Nipistän ajatuksen itikoita
heti aamusta viivoitetuille sivuille.
Metaforan lepakot kiertävät
törmäävät kattolamppuun.

Hauenpyrstö lyö toisella rannalla veneenpohjaan.
Pöllön ääni. Ehkä hiirenkorvan tai päästäisen hymni.

Varjot seinällä.
Halot on hakattu saunaan.

Nymfi kuiskaa minulle, että istu vain jakkaralle
ja maalaa taivaanranta olemattomassa huoneessa.

Keskiyö hengittää
huone on unohtunut näyttämö.
Varjot liikkuvat.
Joku saa ne tanssimaan.

Peili värähtää.
Siellä ei ole ketään joka muistaisi.
Illuusio on lempeä,
se kysyy hiljaa:
kuka sinä olet, kun kukaan ei katso.

Kynttilä on palanut loppuun,
mutta sen valo viipyy.,
se ei ole valmis luopumaan.

Huoneessa tapahtuu äänettömiä siirtymiä,
todellisuus vaihtaa kanssani asentoa.

Tähdistä huulilleni alkoholia.
Lukollisesta kaapista jossa on peili!
Se kieltää maljan elämälle ja kuolemalle.
Kuolemattomille kohotetaan -

Pihan puut ovat kaiuttomia.

Tuulen äänellä joku lausuu.
Kuoleville, runoilijoille, kaikille
on hyvyys ja valo tuleva.

Hyvä proosa syntyy runokielen pimiössä.
Se kehitetään metaforan negatiivista
valokuvan tarkaksi lukijan tarinaksi.

Uudestisyntyminen.
Pelkkiä poikkeamia, hyviä
virheilmoituksia.

Vaikenemista voi opetella päivä kerrallaan.
Voi tulla tutummaksi tulevalle,
yrittää silti pitää lankoja käsissään.

Jokin harhakuva täytyy säilyttää,
että tuntee olevansa niskanpäällä.
Kynä tuijottaa paperia, minä epäröin,
kirjoitan paperille vain katkelmia,
koska kaikki lopulta on.

Luonnoksia eteenpäin, katkelmien valtatiellä
ei ole vastaantulijoita.
Kenenkään ohitse ei ajeta.

Unettomuuden kukat ovat metallia.
Huokuvan jääkaapin hengitys keskittyy
olemaan arkku.
Sen sisällä raapiva hiekka,
sen musiikki kaukaa autiomaasta.

Huoneessa varjoleikki,
vääristyneet äänet,
tinnituksen taukoamaton
humina hyrinä viisi hertziä.

Homeisia appelsiineja, kärpäsiä
abstraktio tuoksuu.

Haalistuneet värit.
Sameaksi latistettu värikartta.
Hiljaisuus jäljittelee,
yrittää koskettaa unettoman
illuusioiden kirjan hotellissa.

Unen hissi kirkuu.

Levoton kalke ajatuksissa.
Lopulta jalat on matelijan.
Viikoksi unohtuneet perunat tuoksuvat
mummolalta.

Kumpi aivastaa ensin?
Huone vai ihminen?
Suu ja sieraimet
tämä on pölyhiukkasten planeetta.

Monologin hampaat on pestävä
lause vispilällä.

Kuppi vahvaa kahvia
kolme sokeripalaa
valmis pysähtyneisyys.

Katse verhojen läpi tuuliseen metsään.

Vuorovaikutus – värejä tarkkaileva
runoilija ottaa lyijykynän, paperiarkki
taittuu ajassa, huoneen avaruus
kiinnittyy ensin
sitten ilmestyvät kirjaimet, sanat,
ensimmäinen lause.

Kaupungin
puistossa valkaistua lunta.
Neon katulamppu
pyyhkii yön
rähmäisiä silmiä.
Katu narskuttaa askelten
alla hampaitaan.
Mukulakivisen kadun varrella
Teräs Elävät
nelitahtiset, kaksitahtiset
odottavat seikkalijoita
matkalle.

Tämä on kirjoitettu lyijykynällä.
Tämä on mieleni askelten itkua.
Paperin lasilla
Kirjaimet, Sanat, Lauseet
hiekanjyvät
loputtoman runouden valtatiellä.

Lyijykynällä kirjoitetuista runoista
tulee lennokkaampia.
Ja miten helposti sanat runoissa
syövät toistensa kädestä.

Viinilasien jälkeen
kääntyy illan horisontti
vääräksi.

Aamulla ikkunasta
linnunlaulun kaikuja.

Kaikkeus kuuntelee.
Kosmos syleilee.

Kahvin jälkeen
runoilija soveltaa unensa
rentoutuu rivien väleissä
ottaa päiväunet iltapäivän
horisontissa.

Pysähtynyt.
Täydellinen maisema.
Metsän hymyä muuttuu
myrskyllä virnistykseksi.

Maiseman virne johtaa itkuun.
Itku muuttuu lopulta iloksi.
Auringonvalon ilo on muuttumaton.

Puro nauraa.
Linnut laulavat.
Kuulumattomiin haihtuu
kerrostalon mattojen piiskaus.
Taustalla kaikuu vain moottoritie,
sen nuotit jäljittelevät fuusiojazzia.

Jossain säveltäjä oikaisee viimein jalkansa huoneen horisontin nuottiviivastolle.

Sureva metsä hengittää
jokaisella polullaan painettujen
sanomalehtien kirjojen muistopuheita.

Täällä istuu koivunkannolla
työtön paperimies,
selaa vanhoja palkkakuitteja.

Hän kohottaa tölkkioluensa,
veistää pajusta pillinsä millä
hän pillittää.

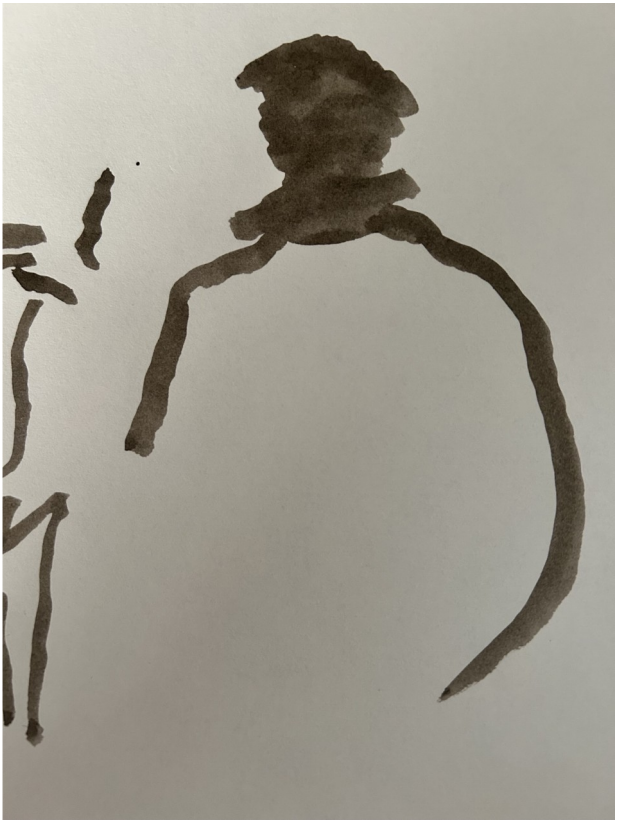

Kun on paljon vapauksia.
Maa tärisee odottamatta.
Olet unohtanut askelten painon,
painovoiman illuusion.

Kuljet suoraan perille, kun et mitään odottanut.

Sallitaan sanomalehdille kohtalonsa.
Me olemme diat vain mediassa.

Kun muisti sirpale ladataan ja katsotaan.
Kukaan ei muistele.

Ehkä säästyy muutama puu.
Luet pientä näyttöä niska kumarassa.
Kiropraktikko rikastuu.

Sormenpäissäsi on koko maailma.
Silmissä, edessäsi, suurin harha.

Koskenkorvaa juovat
pöydän alla kasvaneet
Koskenkorvaa päälle
kahviplörön
ja talon nurkalle veet

Tuijotin ruusupensasta
haistelin sen
salaisesta paikasta
tuomaa solisevaa lapsuutta.

Muistelin laiturin
keinuvaa laivan kantta.
Mieli on hassu peräsin.
Se antaa vastauksen
vaikka en kysy.

Niin jää tuoksuista oma
uudestisyntyvä kirjasto

Jossain nukkuu
hedelmätarhan nymfimuusa,
joka lausuu minulle sanoja.

Kosketan välimaailman kirjainten
pölyhiukkasia.

Liikun onnellisena satunnaisten
valonpilkahdusten seassa.

Rakkaus jakamaton teidän.
Te makaatte kuolemattomin luin
kotimaan mullan rakkaudessa.
Maa hymyilee elämän virta kukoistaa.
Rakkaus jakamaton. Te.
Te tulitte voitetuiksi.
Elämänne muistojen tavaraluut
tuoksuvat laatikoissa.

Metsän tyhjässä salissa
läpivalaistussa syksyssä
on maallinen onni

Taivaan kylmää vaahtoa
matkalle lähdössä

Yö lepää selän päällä
väsyneiden ajatusten kyllästämä
huutaa äänettömästi
omalle varjolleen

Yölinnut metelöivät
viini pulppuaa vaatekaapissa
Kissat ovat levottomina parvekkeella
Vastavalmistuneen leivän tuoksu
kiertää huoneissa

Nälkäisinä onnelliset vatsojen
yölinnut

(paperiin on kirjoitettu)

Tervetuloa rakastumaan
tervetuloa pitkään suudelmaan
tervetuloa hyvästelemään
tervetuloa kevät
Tervetuloa kesän alku
Metsä tahtoo tahtoo
nukkua aamu kasteessa
herätä lintujen lauluun

Hullu rakkaus sai minut palaamaan,
minun oli karkotettava epäilys.
Imeydyttävä yhteen.

Kaikkia kesän merkkejä ei näe.
Liian paljon syliin kerääntyneitä hetkiä.

Pieniä pisaroita ikkunassa.

Makaan kylvyssä
tartun hetkeen
Sanoja tulee ja menee
yhteisen saippuan kuplia
Ne puhdistavat sielua
uuteen päivään

Synkkä syli merenpohjassa
sinun kohtaloosi sukelsin,
maistoin silmilläni pimeyden lempeä.

Minuun viritettiin taajuus.
Olen kuin luettelo maalauksista
jotka ovat syntymättä.

(kuva)

paljain jaloin metsässä on nainen
kutsuu syliinsä ruohon aika

Kauempana virran uomassa
ruostuneita hautakiviä
veden mykkiä viisareita.

aika liikkuu kohti

Hiljaisuuden tilalla kurkiaura
pysähtyneen minuutin silmissä
kulottuneella ruoholla kanadanhanhia.

Joenrannalla
löysimme yhteisen ajan
palavat
syksyn lehdet
kevään virrassa

Uneksin
heräämisestä
alastomana
syksyisessä
metsässä

Tuuli hyväilisi
sateenkaaren
paljastamia lehtiä

Kun oli talvi
seisoimme sillalla kylmässä tuulessa
minuutin verran

Kivet kuuntelivat meitä
menneisyyden sielut, unikuvat lausuivat
dialoginsa
Suutelimme seinän vieressä jäähyväiset
Ihmettelimme, kun emme nähneet sen tulevan

Nyt kaukana niistä päivistä, miten vähään pystyimme
Menimme tähdenlennon sisään
eksyimme ohikiitävän maailmankaikkeuden käytävillä
toisistamme

Lumi kuiskaa
Pelastakaa edes kesä
voidelkaa minut kesän leivälle
syökää silmiinne talven viime valo

Lyön vetoa maailmanloppua vastaan
Tulevaisuus on keskeneräinen maalaus
Kuulumme kaikki johonkin reunattomaan

Putoilemme unissa, havahdumme oivaltamaan, että
Olemme hengissä

Aamulla pää on itsestään kiertynyt sulake
Silmät punaisina hampaat valkoisina

Ruumiin eroosio kiihtyy
Ympärillä kulkeva erotiikka on enemmän
Rakkaus on pysyvä todellisuus
Harmaasävyinen puheääni

Hiljaisuuden takaa kuuluu naurua.

Rakastin poissaoloa ennen syntymääni.
Varjoni kasvoi kuolemasta näkyväksi
matkalle elämään.

Olen luonnon nauhoitettu rihmasto.
Matkalla kukkivat laulut.

Ja puut luonnon minuuden huutomerkit
yhteys kaipaukseen.

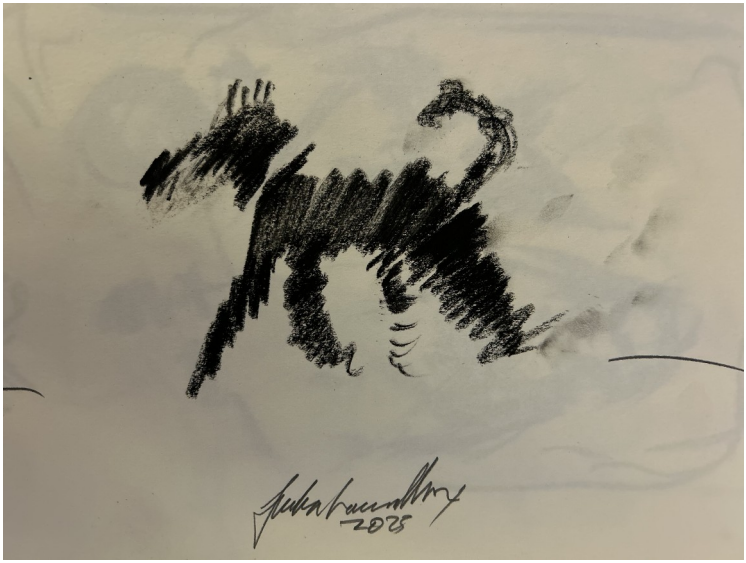

NUORUUDEN LAULU

[verse 1]
Nuoruuden alussa oli äänetön elämä
Kaikki nuo nuoruuden matkat sydämestä sydämeen
oli lopussa tuulessa puhkeavia saippuakuplia
ne särkyivät syliini ja katosivat

Niin nuoruus, miten se meni liian nopeaan
Saippuakuplien sisällä oli kiihkeä hengitys
hillittömän vauhdikkaita elämän hengitysharjoituksia

[chorus]
Unien hauraassa valossa me olemme vielä kerran
siellä meidät yhteen väritetään, väreiksi
vielä kerran suudelmat palaavat, onnemmme

[verse 2]
Nuorena, kun olin aika ujo ja osaamaton
yritin koskettaa öisin sinun ihosi saippuakuplia
niiden sisällä oli minun aurinko, iloiset aurinkopallot
oli käsissä niin hauskoja
Saippuakuplani katosivat äkkiä tuuleen
kun yritin niitä enemmän suudella

[chorus]
Unien hauraassa valossa me olemme vielä kerran
siellä meidät yhteen väritetään, väreiksi
vielä kerran suudelmat palaavat, onnemmme

[verse 3]
Nuoruuden kevättä yhä sykkii rinnassa
sointuvan metsän poluilla näen kuvia sinusta
äänesi on mustarastaan, avoinna luonnon ikkunat
avoinna tiet kaikkialle missä oli meidän huoneemme

[chorus]
Unien hauraassa valossa me olemme vielä kerran
siellä meidät yhteen väritetään, väreiksi
vielä kerran suudelmat palaavat, onnemmme
rakas, se ikuinen rakkauden kesä

BLUESKAAVA-LAULU

[verse]
Kobolttia, lupasin timantteja
kobolttia aikaan sain mä vain
tänään beibi lupaan yhden tähden
meidän tähden vielä kolmen tähden viskiä
ihan vähän vaan nautitaan, nautitaan

[chorus]
hieno tunnelma kitarassa kudelma
harmonikka myy lopun tästä laulusta
on vain sulle kirjoitettu vähän sanoja

[verse]
mikään ei mee enää pieleen
lupaan beibi, lupaan olla mieleisesi
tunnen miten toi miele imuri pesukone
eksyin tarinasta joo kolmen tähden viskiä
voi syyttää aina aikaisin aamulla eikö niin

[chorus]
hieno tunnelma kitarassa kudelma
harmonikka myy lopun tästä laulusta
on vain sulle kirjoitettu vähän sanoja

[chorus]
hieno tunnelma kitarassa kudelma
harmonikka myy lopun tästä laulusta
on vain sulle kirjoitettu vähän sanoja
ja beibi hei tätä seuraa huomenna se kosinta